

Janis Joplin
viata
fericita
Flash/news
Video
Rock 22
(culise)
Serial
The Beatles
Top 30

Janis Joplin
viata
fericita
Flash/news
Video
Rock 22
(culise)

Janis Joplin
viata
fericita
Flash/news
Video
Rock 22
(culise)
Serial
The Beatles
Top 30
Birte Weigang

POP

Rock 'n Sport

Nr. 7 Anul I 1991

supliment săptăminal al cotidianului
CURIERUL NATIONAL
VIDEO • FILM • T.V. • RADIO

de toate

INTREBĂRI CARE UCID. Un film polițist despre tensiunea dintre minoritățile etnice din New York: Mike Brennan (Nick Nolte), care provine din Irlanda, împușcă un comerciant de droguri portorican. Brennan susține că a acționat în legitimă apărare. Asociații săi îl acoperă pe acest dur, martorii vor fi intimidați prin brutalitate. Cercetările sunt făcute numai formal. Nimeni, se pare, că nu este interesat, eu adevărat, în a-l acuza pe Brennan. Insa, tinarul avocat irlandez Al Reilly (Timothy Hutton), cercetează trecutul lui Brennan și descoperă că, făptușul și victima, în urmă cu zece de ani, au stat față în față ca dușmani într-un război al bandelor. Reilly începe să-i pună lui Brennan întrebări incomode...

Star-regizorul Sidney Lumet („Cei 12 jurati”) a apucat un fier incins, (fierbinte). (M.P.)

SĂ ÎNDRĂZNEȘTI TOTUL. Actrița franceză Corinne Claua are 26 de ani și 11 ani de carieră. Primii pași în fața camerelor i-a făcut pe cind era ele-

vă. Ii place muzica și de curind a înregistrat un disc și a produs un album de Reno Isacac. Ii place, de asemenea, pictura și vizează să-și deschidă o galerie. Orizonturile îndepărtate o fascinează și ar dori să aibă o casă în Africa, unde să se pcată izola din cind în cind. Arzătoare, voluntară, curioasă, ea își dorește o viață interesantă prin încercarea pasiunilor sale. Pentru moment însă riscă totul pentru comedie și se apleacă cu duiosie asupra leagănului fetiței ei, Lea, care o acompaniază pretutindeni. (Manuela Spătaru).

POP Rock'n Sport

Supliment editat de „Presa liberă” în asociere cu cotidianul societății „Curierul național”
Tiparul executat de Combinatul Poligrafic București

COPILUL MINUNE AL CINEMATOGRAFULUI FRANCEZ. Se numește Judith Godreche, are 17 ani și de trei ani trăiește numai pe platourile de cinema. Numele său este inseris pe genericul a șapte filme. Magia imprezizibilă a virstei și farmecele de femeie încearcă puterea noului între inocență și mașinație. Pactul Judithiei cu copilăria a fost stricat, ea preferă să muncească mult pentru că a decis să-și cumpere un apartament din primele sale economii. În noua casă vor avea loc toate visurile copilăriei: iepurii, cintecele, ciunli pe care ea îi îndrăgește. Tinara actriță speră să întâlnească „Dragostea

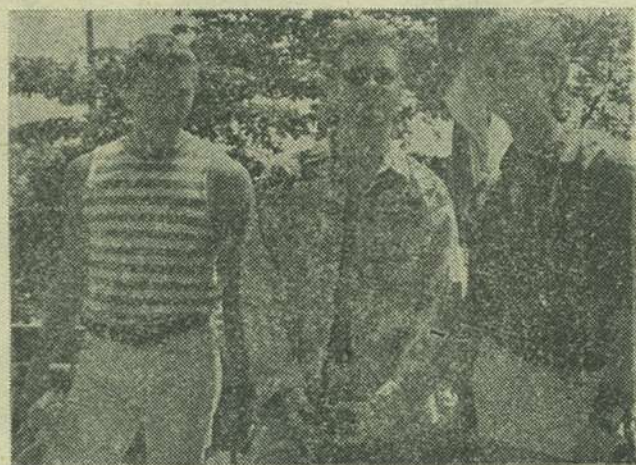
unică pentru toată viața” și să aibă... șapte copii. Judith Godreche, interpreta principală a filmului: La fille de quinze ans a lui Doillon, vizează cu ochii mari deschiși și plini de pasiune. (Manuela Spătaru).

PRESEDINTELE ACADEMIEI AMERICANE DE FILM — Karl Malden a anunțat de curind decizia Consiliului de conducere de a acorda actriței italiene Sophia Loren un premiu Oscar onorific. Karl Malden a definit-o astfel pe cea care în 1961 lua premiul Oscar de interpretare pentru rolul din „Ciociara”: „...una din cele mai autentice comori ale cinematografului mondial, care, cu o carieră bogată în interpretări de neuitat a sporit în permanentă splendoarea artei cinematografice”. Acest premiu onorific prestigios, e destinat marilor personalități cinematografice. Printre cei cărora le-a fost decernat amintim pe Akira Kurosawa, Charlie Chaplin, Greta Garbo, Mary Pickford, Orson Wells, Barbara Stanwyck, Cary Grant, Henry Fonda. Premiul i se va decerna actriței la data de 25 martie, la Los Angeles, în senzaționala noapte a stelelor cind se înminează Oscarurile acestui an. (L. Comșa).

CINE DOREȘTE să devină cetățean american, nu are nimic altceva de făcut decit să urmărească avaturile superstar-ului francez Gerard Depardieu, alături de Audie MacDowell, în comedia romantică Green Card, a cărei regie o

Microportrete A-HA

Morten Harket, voce, născut la 14.9.1959 în Kongsberg, Norvegia, Pal Waaktaar, chitară, născut la 6.9.1969, la Oslo, în Norvegia și Mags Furuholmen, născut la 1.11.1962, la Oslo, Norvegia, iată aceștia sint cei trei componenți ai grupului A-HA.

După o perioadă de pauză, A-HA revine pe scena internațională a muzicii cu o nouă înfățișare și un nou stil de muzică.

Pentru noul rendez-vous cu publicul, cei trei de la A-HA s-au decis să adopte o înfățișare mult mai serioasă, lăsind în urmă vechea lor imagine. După citva timp Morten, Mags și Pal au reapărut cu un nou disc, realizat într-o manieră foarte diferită față de cele din prima parte a carierei lor. De fapt, cei de la A-HA au vrut, de data aceasta, să dea o adevărată probă a talentului lor și să realizeze noi cintece. Rezultatul? Un album „East Of The Sun, West Of The Moon”, care demonstrează evoluția lor și maturitatea artistică la care au ajuns. Evident, trebuie să spunem și câteva cuvinte despre melodia „Crying In The Rain”, vechiul hit al grupului EVERLY BROTHERS, grup pe care Morten îl adoră.

Prin acest nou album, cei de la A-HA au obținut o nouă cale spre succes în America, după ce cu mai mulți ani în urmă avuseseră această șansă cu hit-ul „Take On Me”. În viitor, cei de la A-HA au anunțat un turneu mondial, prin Statele Unite, Japonia, Europa și după cum se apreciază, numărul spectatorilor va fi fabulos.

Adresa: c/o A-HA Fanclub, Postlagernd, 2000 Hamburg 72, GERMANIA.

ANCA ALEXANDRESCU

S-A STINS O STEA. Muriel Stuart, balerina și prietenă cu Anna Pavlova a încetat din viață în virstă de 90 de ani, la New York. Născută în Marea

Britanie a intrat în Compania de balet a Annei Pavlova pe cind avea 13 ani și a dansat aici pînă în 1926, cind s-a căsătorit cu violonistul Julian Brodetsky. După divorț, Muriel Stuart și-a dedicat cariera școlii de dans, devenind profesoară cu excepția unei scurte perioade cind a fost primă balerină la Opera lirică din Chicago. În 1952 a scris împreună cu Lincoln Kirstein cartea intitulată: „Baletul clasic: tehnica de bază și terminologie”, care la scurt timp a devenit un text clasic pentru dans. (Manuela Spătaru).

TOT BEN JOHNSON. Cind canadianul Ben Johnson câștigase la Osaka în 1985, '86 și '87, distanța dintre el și restul alergătorilor s-a măsurat în metri. Anul acesta însă, în a patra sa cursă pe distanța de 60 m., după 27 de luni de suspendare, victoria sa a fost atit de strinsă incit arbitrii au fost nevoiți să cerceteze o jumătate de oră fotografia de sosire pentru a da verdictul. „Am fost surprins, am crezut că a invins cubanezul Andres Simon”, a declarat Johnson după anunțarea rezultatului. Simon, campionul mondial de sală la 60 m din 1989, a luat un start mult mai bun și a condus aproape toată cursa, iar la sfîrșit a ridicat brațele, crezindu-se invingător. Victoria, pentru care Ben Johnson a primit 100 000 de dolari, îi dă încredere în forțele proprii, desi timpul cu care au fost înregistrați ambii alergători nu este nemaipomenit: 6,64. „Corpul meu se simte bine, dar a fost totuși un timp lung. În primele curse am avut starturi slabe, dar sper ca spre sfîrșitul sezonului să reîntrez în formă. Lucrez din greu între competiții și lucrurile merg spre bine”, a declarat Ben Johnson. (Nic. Truță).

„FUNCTIONARA” va deveni spion în Germania nazistă, declară producătorul filmului „Shining Through”. Regia acestei drame din cel de-al doilea război mondial o semnează David Seltzer. Melanie Griffith interpretează din nou rolul unei fete atrăgătoare ce-și pierde mințile după un spion de elită interpretat de Michael Douglas. (L. Comșa).

TOTDEAUNA MAI MULT. Primul său film „Maria Chapelele” a făcut din actrița Carole Laure simbolul expresiei canadiene. Cariera sa numără astăzi 40 de filme. Carole Laure colecționează activitățile artistice: muzică, cinema, dans. Pentru ea nu există compartimente, sint doar diferite forme de expresie ale aceleiași persoane. Lucrul cel mai dificil i se pare să „revoluționezi”, să progresezi spre un anume scop, dar cu dragoste și umor se poate învinge, devenind chiar genial și creator. Anul 1990 a tentat-o mai ales sub aspectul muzicii, pe care o consideră complementară vieții sale și s-a remarcat prin discul „Wester

Shadows”. La rindu-i, fiica sa Clara, de 7 ani iubeste foarte mult muzica incit crede că toate mamele cîntă. Thomas, de 2 ani și jumătate nu și-a exprimat încă punctul de vedere, dar are toate șansele să-i semene mamei sale care sustine: „vreau totdeauna mai mult”. (Manuela Spătaru).

REGIZORUL de origine poloneză Roman Polanski („Cuțitul în apă”, „Balul vampirilor”, „Tess”) va prezida cel de-al 44-lea Festival internațional al filmului de la Cannes (9-20 mai). Festivalul va omagia în acest an pe Pierre Braunberger și pe „Cetățeanul (Orson) Kane”. (L. Comșa).

LA MULȚI ANI, VEDETE!

- 8 MARTIE — 1946: Randy Meisner (Poco/Eagles, bass).
- 9 MARTIE — 1933: Lloyd Price; 1945 — Mickey Dolenz (Monkees, lead vocals, guitar and drums), Ray Royer (Procol Harum, lead guitar), Robin Trower (Procol Harum, lead guitar); 1948 — Jimmie Fadden (Nitty Gritty Dirt Band).
- 10 MARTIE — 1940: Dean Torrence (Jan & Dean); 1947 — Tom Scholz (Boston, guitar).
- 11 MARTIE — 1947: Mark Stein (Vanilla Fudge, keyboards).
- 12 MARTIE — 1942: Paul Kantner (Jefferson Airplane / Starship, vocals and guitar); 1948 — James Taylor.
- 13 MARTIE — 1939: Neil Sedaka; 1949 — Donald York (Sha Na Na).
- 14 MARTIE — 1933: Quincy Jones; 1940 — Loretta Lynn; 1945 — Walter Parazaider (Chicago, woodwinds).

SILA VĂDUVA

Festival folk

În zilele de 25, 26, 27 martie 1991 va avea loc primul Festival Național de muzică folk „OM BUN” organizat de Societatea Metronom, în colaborare cu Ministerul Culturii, Ministerul Tineretului și Sportului și Radioteleviziunea Română. Preselecția va avea loc la Sala Teatrului „Ion Creangă” din București, orele 11, în ziua de 11 martie. Premiile se vor acorda numai pentru creații originale. Informații suplimentare se pot obține la telefoanele 38.60.45 interior 218, 37.41.44 și 14.41.93. Vor susține recitaluri în afara concursului Mircea Vintilă și Florian Pittis, Nicu Alifantis, Victor Socaciu, Mircea Baniciumi, Alexandru Andrieș, Vasile Șcicar, Duceu Bertzi și alții. Vom reveni cu amănunte în cotidianul „Curierul național”.

de toate

JANIS JOPLIN o viața fericită

Au trecut aproape trei decenii de când Janis Joplin a dispărut din cauza unei doze prea mari de heroină. De atunci, misterul personalității sale, strălucirea carierei curmată tragic de acel accident nefericit și, nu în ultimul rând, farmecul cîntecelor sale n-au încetat să suscite interesul iubitorilor de muzică bună, precum și al celor care vedeau în ea simbolul viu al perioadei turbulente de la sfîrșitul anilor '60.

Janis Joplin s-a născut pe 19 ianuarie 1943, primul copil al familiei Joplin din Port Arthur. Seth Joplin, tatăl lui Janis, un om blind cu o fire introvertită, era inginer deși, după spusele sale, ar fi fost foarte potrivit pentru o viață de călugăr. Cu totul altfel era mama, Dorothy, fiică de fermier, o femeie de o inteligență ascuțită, cu un temperament agresiv, cu un puternic simț al disciplinei. Prea activă ca să rămână doar o gospodină, a lucrat în comerț, apoi ca arhivar la unul din colegiile locale.

Janis a crescut în Port Arthur, un orașel a rafinărilor de petrol din sudul Texas-ului. Acolo mirosul petrolului domnește în aer, amestecându-se cu fumul uzinelor chimice, iar priveliștea este dominată de canalul ce face legătura cu Golful Mexic. E un oraș în care oamenii cu o brumă de educație, veniți să facă bani de pe urma petrolului, trăiesc alături de cei din partea locului, „sudiști” ce își cresc copiii în spiritul tradiției. Pentru aceștia din urmă, descendenți ai vechii aristocrații sudiste, faptul că venitul modest îi situează undeva pe la mijlocul scării sociale nu înseamnă nimic în comparație cu ambiția ca fiicele lor să fie educate ca adevărate doamne, iar fiii — ca adevărați gentlemen. Alții se rumesc cu mindria de a fi vărați texani, mindri de istoria lor singeroasă, chiar pînă și analfabetul ce-și semnează ceul cu o cruce. Texanii sînt iuți la minie și violenți. La numai o sută de mile de Port Arthur se întinde Houston — unul din orașele cu cea mai ridicată rată a omuciderii din Statele Unite.

„Nu știu ce s-a întimplat cu ea în copilărie acolo, în Texas, însă am impresia că a fost tratată cum nu trebuia” (spunea după moartea ei Joe McDonald, unul din membrii grupului Big Brother într-un interviu acordat revistei Rolling Stone).

În fotografiile din copilărie apare imaginea angelică a unei fetițe blonde, cu zîmbet cucuritor. Janis s-a dovedit un copil extrem de inteligent, cu preocupări dintre cele mai variate. A învățat să citească și a avut permis de bibliotecă înainte de școala primară. Pașiunea pentru citit avea să rămână constantă pînă la sfîrșitul vieții sale. A început să scrie piese de teatru și, ca să le pună în scenă, domnul Joplin i-a construit un teatru de păpuși. S-a apucat serios de pictură iar familia a încurajat această pasiune. Una din lucrările lui Janis există și astăzi în casa unui prieten din Port Arthur: o compoziție cu linii frînse, în culorile întunecate și tari — purpuriu și violet — luminate de un alb înghețat, siluete ascuțite, conturate cu negru. În ceea ce privește muzica, părinții nu-și amintesc decât de obiceiul ei de a-și îngina un cîntec înainte de a adormi.

Pe măsură ce anii treceau, devenea din ce în ce mai clar că Janis voia întotdeauna să fie prima, fie că era vorba de școală sau de alte activități. Era foarte perseverentă și încăpățînată. Rezultatele sale școlare erau excelente, limba-jul său era curat (nimic nu prevestea dezlănțuirile verbale de mai târziu), fața bucală-tă cu pistrui îi dădea un aer inocent care îi incita pe adulți.

„Revolta” a început pe nesimțite. În primul an de liceu a început să aibă opinii proprii — venind vorba de integrarea negrilor în comunitatea albilor, Janis a spus că i se pare un lucru bun. A fost o provocare neintenționată a conformismului care sufoca micul Port Arthur. Atîta vreme cît Janis era „ca toată lumea” totul era în regulă. Dar ea nu-și găsea locul nicăieri și schimbarea a fost radicală: de la fetița plină de bunăvoință, gata oricînd să participe, să ajute, să organizeze, la adolescenta răzvrătită și neliniștită, în comportamentul căreia se distingea leitmotivul deosebirii nete de ceilalți. Cum se întimplă adesea în a-dincul unui suflet sensibil totul a devenit confuz, în efortul de a păstra un echilibru cu lumea de afară Janis s-a ascuns în armura unui stil care a încurcat și mai rău lucrurile. Împreună cu un grup de cinci băieți (neacceptată la început, apoi considerată unul dintre ei) Janis cîntărea orașul și împrejurimile, scandalizînd părinți și profesori cu aventurile lor. Nu era drăguță (adolescenta ceruse tribut infățișării sale), nici fermecătoare, nu era genul de fată cu care să vrei să-ți dai înțînire. Era gălăgioasă, extravagantă, excesivă. Iar după standardele societății din Port Arthur modul ei de a vorbi, de a se îmbrăca, de a se purta era revoltător, rușinos, nemaipomenit, exagerat. În grupul celor cinci, Janis ocupa poziția unui „bufon de curte”, băieții știau că oricînd Janis poate „arunca o bombă” care să dezlănțuie un mic scandal. Profesorii erau preocupați mai mult de ciudățeniile ei decît de inteligența sa evidentă. Pe măsură ce atmosfera din școală era din ce în ce mai greu de suportat, Janis a început să reducă frecvența la cursuri. Serile mergea la cafeneaua Pasea, pe pereții căreia își expunea picturile, și descoperise un nou mijloc de a-și însenina existența: a început să cînte. Toți ascultau rock&roll, Janis și prietenii ei ascultau muzică de jazz. În anul doi de liceu imita cu succes vocile de pe discuri.

În luna mai a anului 1960 a absolvit liceul Thomas Jefferson. Spera odată cu intrarea la Universitate că va întîlni oameni cu alte vederi, care îi vor aprecia ideile, pictura. În 1961 pleacă la Los Angeles, unde locuiește un timp în Venice — cartierul boem al orașului, cartierul tinerilor nonconformiști. S-a întors cu o experiență nouă, întîlnise oameni care îi semănau și căpătase simțul identității personalității sale. La scurt timp după Venice, înconjura de Jim Langdon (unul din cei cinci), a cîntat în public într-un club din Beaumont. Și prima înregistrare făcută de Janis a fost o reclamă pentru o bancă din Texas.

Cînd a sosit, în vara lui '62, la Universitatea Texas din orașul Austin, în tabăra studențească exista un nucleu „beat”, exista și o mișcare muzicală intensă în care se făceau simțite două curente. Pe de o parte — marea majoritate iubitori ai muzicii folk. Pe de altă parte, o minoritate sfidătoare ce promova muzica country și blues. Aceștia din urmă au apreciat talentul lui Janis astfel că a doua zi după venire cînta cu Powell St. John și Lennz Wiggins. Împreună au format un trio, „The Waller Creek Boys”. Dădeau spectacole duminică în complexul studentesc, iar miercuria era rezervată micului local al lui Ken Threadgill. Despre el, Janis va pomeni întotdeauna cu afecțiune. Făcea parte din acea categorie de oameni pentru care „prăpastia dintre generații” este o expresie fără rost. Pe măsă din stejar masiv, printre sute de semnături lăsate de studenți, se află și inițialele lui Janis, însoțind cuvintele „Domnule Threadgill, vă iubesc”. În viața ei scurtă, Janis a stîrnit antipa-

ția multora — deseori este condamnat ceea ce este leșit din comun, ceea ce este de neînțeles. Însă au existat și oameni care să vadă șarmul lui Janis, efervescența neobișnuită a spiritului ei, iar Ken Threadgill era unul dintre aceștia.

În timpul șederii în Austin, Janis nu se simțea în largul ei pe scenă. Era timidă și nu avea un stil propriu. Cînta blues ca Bessie Smith, country ca Rosie Maddox. Își alegea stilul după public. Iar cu timpul și-a compus un stil pe care-l credea potrivit muzicii pe care o cînta. Se înscrișese la Facultatea de Arte Plastice a Universității, însă a renunțat, pentru că era convinsă că nu poate ajunge un pictor cu adevărat mare. Nu voia să facă un lucru dacă nu era în stare să-l facă perfect. Grupul din Austin susține că Janis își pierduse vocea înainte de a entuziasma întreaga Americă. Vocea ei clară, de un volum și întindere inimaginabile a fost asprită de whisky. Începuse să bea, fuma marijuana, folosea un limbaj vulgar. Era tratată ca o figură ridicolă de majoritatea studenților. Umblînd în niște jeans uzăți, în teniși sau desculță, cu părul atîrnîndu-i liber, se deosebea net de studentele cu părul tapat după ultima modă, ce purtau mocasini negri din piele de căprioară cu șosete albe pînă la genunchi. Ca și în Port Arthur, simțea răutatea celorlalți și parcă dinadins o provoca.

În iarna anului următor, Janis a fost desemnată drept „cea mai urîtă persoană” din complex. Părinții au primit o scrisoare disperată — „cu ce drept sînt oamenii atît de inumani?”. Și imediat după incident Janis s-a îndreptat către San Francisco. Împreună cu Chet Helms, după cincizeci de ore de drum cu autostopul, a ajuns în metropola, obosită și prăfuită, a cîntat în chiar seara sosirii la clubul „Coffee and Confusion”. Arzînd ca o flacără, cu o voce aurie încărcată de tristețe, a copleșit publicul, care a răsplătit-o cu o ploaie de monezi. Se strînseseră paisprezece dolari — era pentru prima oară cînd clubul permitea o colectă.

În acea vară, cartierul North Beach din San Francisco era scena unor mari prefaceri. Poeți ce-și citeau versurile în cafenele în pauzele unui concert de jazz, pictori, cîntăreți a căror muzică avea caracter politic, toți „rebeli fără cauză”, erau preocupați de găsirea unor răspunsuri la niște întrebări oarecum neclare, Janis a început să cînte la „The Coffee Gallery”, uneori singură, alteori acompaniată de Jorma Kaukonen (mai târziu membru al grupului „Jefferson Airplane”). În North Beach zvonurile se răspîndeau rapid. A creat senzație această fată ciudată, cu tenul ca ciupit de vîrsat, ce purta cămăși bărbătești și blugi jerpeliți, dar care te cutremura cu vocea ei.

A lucrat cu intermitență, în câteva slujbe lipsite de importanță, de altfel, se mulțumea cu banii obținuți din cîntat (în acea perioadă nebuună, pînă în '65, cînd a revenit pentru o vreme în Port Arthur, a început să se drogheze. Mai târziu explica aceasta ca pe o furie a experimentării: voia să încerce totul, pînă la ultima limită). Atitudinea comună a rezidenților din North Beach se putea caracteriza foarte bine prin versul celebru al lui Horațiu, „carpe diem” — cultura hippie era în floare. (Janis a fost atrasă și în același timp înfricoșată de puterea drogurilor. După cum i s-a confesat unui prieten, „Bob, înveți mult dintr-o astfel de experiență, însă nu merită, pentru că te distrugă și apoi timpul, dacă ai răbdare, te învață orice”).

Traducere și adaptare de CRISTINA GHEORGHE
după volumul „Buried Alive”
de Nyra Friedman

(Va urma)

JANIS JOPLIN o viața fericită

Si totuși muzica rock românească continuă să existe. După primele concerte entuziaste, de la începutul anului 1990, în sufletele iubitorilor acestui gen, în marea lor majoritate tineri, s-a strecurat îndoiala. Aceasta pentru că, pe de-o parte știrile despre plecarea unor reprezentanți de marcă ai rock-ului nostru peste hotare sînt din ce în ce mai numeroase, iar pe de altă parte, pentru că tăcerea unor „veterani” ne-au făcut să credem că aceștia au abandonat lupta predind ștafeta generațiilor tinere.

Și totuși... vineri, 22 februarie, la Sala Polivalentă i-am regăsit reuniți, pe aceeași scenă, pe idolii noștri atât de îndelung așteptați: Holograf, Compact, Roșu și Negru, Victor Socaciu și Crai Nou, Valeriu Sterian și Compania de sunet, Mihai Pocorschi și Formula 5, Alexandru Andrieș.

Performanța de a-i aduce într-un singur spectacol îi aparține Societății Metronom. Ni s-a părut inspirat și titlul ales de către organizatori — „22 Februarie” — un titlu simplu dar plin de semnificație. „Este data la care se împlinește un an de la primul și singurul concert a trei grupuri britanice în țara noastră din decembrie 1989 încoace — ne spune Andrei Partoș”, prezentatorul spectacolului.

Că organizatorii au dorit să aibă un succes deplin a dovedit-o și grija acordată unor detalii tehnice (sunet, lumină) precum și creării unui cadru adecvat pentru un spectacol de acest gen. Astfel, scaunele din mijlocul sălii au fost scoase, tinerii putîndu-se manifesta după bunul plac, au dansat fără să-i deranjeze pe alții.

Și pentru a nu se crede că sîntem subiectivi, și pentru că nici nu sîntem specialiști în muzică rock, ne-am gândit să să redăm cîteva dintre numeroasele declarații ale invitaților și ale unor spectatori.

IMPRESII ALE INTERPRETELOR (LA IEȘIREA DIN SCENĂ):

— **Mihai Pocorschi:** „Surpriza mea cea mai mare, la acest spectacol, a constituit-o afliuența publicului. Public bun! Spun asta deoarece în ultima perioadă am avut parte și de spectatori mai puțin civilizați. Mai am încă în memorie trista amintire a unei comportări necivilizate de la „Festivalul Fun”. Publicul din această seară este altfel, poate și pentru faptul că este primul concert organizat, în acest an, de Societatea Metronom. Este un început pe care noi dorim să-l continuăm. Cred în reușita acestui spectacol. Am contribuit fiecare cu ce am putut. Astfel, luminile sînt aduse de Roșu și Negru, sonorizarea este asigurată de formațiile Roșu și Negru, Sfinx, Holograf. Uitați-vă în culise, pe scenă, în sală și veți vedea că sînt alături de noi și formații care nu intră în spectacol în această seară. Ele au venit să ne ajute. Totul trebuie să iasă bine. Dorim să dăm o lecție celor care, pînă acum, au organizat fel de fel de kitch-uri în această sală. Am lansat în acest spectacol o nouă melodie — „Furtună în deșert” — care se referă, desigur, la războiul din Golf. Împreună cu colegii mei, Sorin Voinea (claviatură), Sorin Sfârlea (chitară), Eugen Sonia (bas), Marius Vintilă (tobă), avem pregătit material pentru un L.P., pentru care, însă, așteptăm vremuri mai bune. La ora actuală sînt probleme cu Electrecordul. Ar trebui să existe un contract prin care fiecare formație, fiecare interpret să poată nego-

In culise s-a fumat mult, de la Kent la trabucuri. S-au re-legat prietenii, s-au conturat viitoare concerte, s-au stabilit noi spații de înregistrare. O atmosferă demnă de un video-clip, care deocamdată n-a preocupat pe nimeni deși Televiziunea era prezentă în sală. Fotoreporterul nostru s-a străduit să surprindă cît mai multe ipostaze inedite, dar fiind și el un debutant în ale rock-ului, i-au mai scăpat unele. Cei absenți din imaginile publicate în numărul de față și cel anterior să nu se supere, vor veni alte ocazii pentru care Dan Vatamaniuc s-a antrenat în ziua de 22 februarie. Fiecare concert mare merită să rămîna pentru posteritate cu ajutorul unor publicații dar mai ales grație unor fotografi pasionați. Vom avea la ce să ne uităm la bătrînețe, cînd pe scena de la Polivalentă vor cînta copiii celor de azi, împreună cu cei ai lui Phil Collins, Paul McCartney, Rod Stewart, Mick Jagger și alți colegi de generație.

A.P.

cia înregistrarea. Dreptul de autor, la noi, este absolut simbolic. Noi am devenit proprii noștri sponsori. În orice țară, o formație trăiește din vânzarea discurilor. Am încercat să înregistrăm single-ul cu „Imnul Naționalei”, dar nu s-a putut. Un asemenea disc trebuia scos atunci, căci fiecare disc trebuia să-și trăiască timpul său.

Încercăm să mergem pe modelul occidental. Lansarea unei melodii, urmată de un clip, de înregistrare radio — nu doar pe postul național ci și pe celelalte, și apoi apariția unui disc. Îmi doresc ca publicul să se gîndească la faptul că noi sîntem cei rămași, și asta nu pentru că nu avem unde să plecăm, ci pentru că am considerat că ei au nevoie de noi. Noi sîntem cei mai bătrîni și de obicei cine nu are istorie nu are nici viitor”.

— **Florin Ionescu (Roșu și Negru):** „N-am mai cîntat de mult la Polivalentă. Am constatat că publicul s-a schimbat. Este dornic de alte genuri. Dorește să asculte formații mai în forță. Fiind libertatea asta, publicul și-a procurat fel și fel de discuri acum la modă în S.U.A., Franța, Germania. Am fost puțin speriați. Nu știam ce se va întîmpla. A ieșit, însă, bine. Ne-am pregătit foarte mult pentru acest spectacol. Am făcut multe repetiții dorind să facem ceva care să placă tuturor categoriilor de vîrstă. Recent, am imprimat o piesă la televiziune. Nu este un „heavy”, ci o piesă mai liniștită cu o tendință mai deosebită. Este compoziția lui Liviu. Acum nu cred că se va mai putea apuca cineva de muzică, deoarece e greu să-ți faci rost de instrumente. Cluburile încearcă să scape de noi. Nu avem unde să repetăm. Noi, însă, nu ne dăm bătăuți. Eu cînt într-o formație. Aportul meu este mic. Fac tot ce pot pentru ca formația mea să fie în vîrfurile piramidei muzicii rock. Liviu cîntă de 20 de ani. A cîntat cu tot felul de instrumentiști. Știe ce trebuie să facă. Ascultă, întotdeauna, și păreriile fiecăruia, deși el este mai „bătrîn” decît noi. Sîntem totuși o familie”.

— **Alexandru Andrieș:** „De obicei nu-mi place să cînt în această sală. Dar, am avut plăcuta surpriză să întîlnesc în seara asta un public formidabil. Îmi mulțumesc!”

— **Victor Socaciu:** „Pentru acest concert ne-am pregătit mai bine de două luni. În organizarea lui m-am implicat „trup și suflet”. Este prima acțiune de acest gen a Metronomului anul acesta. Îmi place să-l consider o reușită pe toate planurile. Începînd cu cel artistic și încheind cu cel tehnic, organizatoric. Metronomul este la ora aceasta casa comună a rock-ului și folk-ului românesc”.

— **Dan Bitman (Holograf):** „Este un concert foarte bun. Se întîlnesc mai multe formații la un loc ceea ce este un lucru extraordinar. În ultima vreme, concerte rock nu au prea fost atît din vina noastră cît și a organizatorilor. Am acceptat să cînt în această seară pentru că asta este meseria mea. Nu știu dacă se simte nevoia unui festival rock dar, ar trebui organizate cît mai multe concerte de acest gen”.

IMPRESII ALE PUBLICULUI:

— **Un grup de tineri a căror vîrstă de 17 — 18 ani le permitea și o îmbrăcăminte de veritabili fani de rock ne-au dat un pronostic la începutul spectacolului:** „Deocamdată nu prea avem nimic de spus despre concert. Ceea ce vă putem spune e că formația cea mai așteptată este Compactul. Și Alexandru Andrieș, Holograful va fi huiduit. Dacă ar fi venit și Irisul sala ar fi fost arhiplină. Ne dorim cît mai dese și mai bogate concerte rock. Nouă ne place și altă muzică. Dar sîntem tineri. Nu sîntem nici teroriști cum ne cred unii, nici vagabonzi cum ne cred

alții, nu facem rău nimănui. Păcatul nostru este că ne place rock-ul. Dacă asta este un păcat așa mare... ?!”

Am venit, în general, pentru rock-ul românesc și în special pentru Holograf pe care o considerăm cea mai bună formație și pentru Andrieș pe care-l considerăm „artist al popoului”. Am dori un concert cu noul Sfinx. „Pentru mine acest concert este ca un exil. Mă simt mai bine și parcă mai tînăr”. „Deși sonorizarea nu a fost întotdeauna cea mai bună, spectacolul mi-a plăcut”. „Nu mi-a plăcut. Am rămas pînă la sfîrșit pentru că să mai vorbesc cu prietenii. Am venit din curiozitate. Dacă ar fi cîntat Irisul și Sfinxul ar fi fost altceva”. „Un asemenea spectacol este o idee bună. Dar nu prea mere la un loc Socaciu cu Holograful. Concertul prinde la vîrsta celor din sală. Nu pot spune că nu mă simt tînăr, dar... Am venit din nostalgie”. „Nu e un concert rău. A lăsat de dorit din punct de vedere al formațiilor. Doream mai multe din Timișoara. Am venit pentru că nu a mai fost de mult un spectacol mare de rock și atunci a mers și asta”.

„Ca orice spectacol are și bune și rele. Pînă acum e bine. Am venit pentru Holograf, Andrieș, Compact, Valeriu Sterian și chiar pentru Roșu și Negru care, oricum, îmi place mai mult decît Socaciu și Pocorschi.”

În culise am întîlnit-o pe **Angela Similea** care ne-a spus: „Am venit să văd spectacolul. Vreau să știu ce-l sensibilizează, ce le place spectatorilor. În ultima perioadă spectacolele sînt un fel de... „bălăceală”. Nu ne caracterizează asta, dar... poate e nevoie și de așa ceva. Se simte nevoia unei educații a publicului. Și asta trebuie s-o facă cel care e pe scenă. Trebuie să știi, ca artist, la ce spectacol să mergi și la care nu. Amalgamurile nu merg. Prestigiul spectacolului crește și cu numele trecute pe afiș. I-am mai întîlnit în culise și pe **Dan V. Dumitriu, Silvia Dumitrescu, Mircea Baniciu, Mihai Cernea, Doru Căpăleșu, Doru Istudor (Volta), Cristi-an Ioniță (Metrock)**, reprezentanți ai presei muzicale.

Dorînd să surprindem pulsul sălii, am mers în mijlocul publicului. Curînd ne-am trezit și noi cîntînd alături de ei. Pînă și cei care stăteau liniștiți pe scaunele lor s-au ridicat în picioare, au aprins brichete, s-au prins de mîini în semn de unire și înțelegere. Pentru cîteva momente am avut senzația că toți ne cunoașteam dîntotdeauna. Se poate deci ca publicul să înțeleagă mesajul muzicii, să nu huiduie, să nu fluiera... (Tot-mai cînta Valeriu Sterian și Compania de Sunet celebra melodie, „Nopti”).

Finalul spectacolului i-a adus în scenă pe toți cei care au evoluat timp de aproape 4 ore și conform unei frumoase tradiții s-a cîntat împreună cu sala, „Let It Be”, melodie care grupează mai multe generații în jurul aceluiași crez, pentru muzică, pentru bucuria de a cînta indiferent în ce sistem sau zonă geografică.

Iar noi, cele care relatăm pentru prima oară despre un astfel de eveniment, avem convingerea că se poate face mai mult pentru ca oamenii să fie fericiți prin MUZICĂ!

IOANA MANDACHE ORLANDA DELADI

Favoriții lui Paul McCartney

„Imi este aproape imposibil să aleg 10 discuri din perioada anilor '60, pentru că este o epocă mult prea bogată. Iată câteva dintre preferințele mele dintotdeauna: 1. „A Whiter Shade Of Pale” — Procol Harum, 2. „God Only Knows” — The Beach Boys, 3. „Mr Tambourine Man” — Bob Dylan, 4. „Hey Jude” — The Beatles, 5. „Strawberry Fields Forever” — The Beatles, 6. „(Sittin On) The Dock Of The Bay” — Otis Redding, 7. „Sunny Goodge Street” — Donovan, 8. „You Really Got Me” — The Kinks, 9. „What'd I Say” — Ray Charles, 10. „Papa's Got A Brand New Bag” — James Brown și multe altele printre care un loc deosebit îl ocupa „My Generation” cu The Who. — Despre McCartney veți afla mai multe, dintr-un interviu pe care-l publicăm în numărul următor.

„SINGIN' THE BLUES”

Pe piața australiană a rock'n roll-ului se propun schimbări radicale cu privire la drepturile de autor; în cazul în care vor intra în vigoare, această industrie estimată la unu-două miliarde de dolari va colapsa.

Toți artiștii ce se bazează pe drepturile de autor ca singurul lor mijloc de existență vor fi eliminați din industrie sau vor fi obligați să se mute peste ocean.

Compozitorii, managerii lor, companiile de discuri și editorii sint nerăbdători să afle legile protecționiste ce vor intra în vigoare în urma investigațiilor cu privire la prețul discurilor. În cazul în care prețurile vor scădea vertiginos, afirma managerul grupurilor rock „The Angels” și „Johnny Diesel”, industria va fi la pământ. Comisia de stabilire a prețurilor (P.S.A.), trebuia să incheie raportul în decembrie, dar, din nefericire, efectul va fi cel înregistrat la stabilirea prețului cărților de anul trecut — catastrofal pentru piața internă —, autorii fiind obligați să editeze cărți peste hotare.

Discurile ar putea fi mai ieftine cu 5\$ în Anglia (aproximativ același preț în Australia), în timp ce în America prețul e în jur de 15\$, dar piața se extinde la 260 milioane cumpărători. În domeniul cărții, comisia a urmărit în mod deosebit creșterea prețului la cartea străină în momentul scaderii dolarului australian. Accentul cade pe restringerea drepturilor de autor, pe protecția acestuia și nu pe existența unui monopol în raza distribuției.

La distribuirea discurilor, totul se modifică spectaculos. Problema privește tocmai casele de discuri ce trebuie să demonstreze factorii ce le diferențiază de celelalte industrii.

„The Australian Record Industry Association” (ARIA) și vinzătorii independenți de discuri au fost foarte activi în timpul acestei anchete.

John Woodruff, managerul cunoscutelor grupuri rock The Angels și Johnny Diesel a afirmat că toți cei din industria muzicii vor fi loviți în momentul în care aceste legi restrictive vor intra în vigoare.

Din punct de vedere geografic, Australia se află într-o

situație extrem de dificilă: reprezintă doar 5 la sută din piața mondială a discului, dar paradoxal, această țară desface 50 la sută din aparițiile de disc din America și Europa. Acest fapt pune Australia într-o poziție de inferioritate; în cazul în care protecția asupra drepturilor de autor va fi ridicată, piața locală va deveni o pradă ușoară pentru privații și imitațiile de peste ocean. Singurul ei avantaj este acela că e considerată încă cea mai sănătoasă piață din lume pentru muzi-

Condamnarea la moarte a industriei rock-ului australian ca urmare a schimbării legii dreptului de autor

cienii care, neîncheind contracte cu casele de discuri, se pot totuși menține pe linia de plutire. Este încă o nevoie imperioasă de oameni care să investească în șansa acestor formații de a găsi o piață de desfacere. Dar, în cazul în care este o firmă renumită și plătește 50 000\$ pentru drepturile unui album de a apare în Australia versus drepturile de autor, întrebarea este: ce anume cumperi?

În situația în care altcineva apare cu o imitație, aceasta se introduce în țară fără restricții, iar artiștii australieni nu au nici un drept de autor și nici o lege protecționistă; nimeni nu poate fi acuzat sau oprit, ești practic cu miinile legate.

În cazul formațiilor Midnight Oil și INXS companiile australiene au investit bani grei, deoarece respectivele trupe beneficiau de anumite legi protecționiste.

Pentru formațiile australiene lupta constă în a obține contracte cu casele de discuri. Australia e a treia mare sursă

de compozitori și cîntăreți pop din lume (după America și Marea Britanie). Aici o formație nu are nevoie de avansuri bănești pentru publicarea unui album, ea poate „trăi” din acul viu, cîntînd efectiv pe diverse scene, și în localuri pentru a se întreține. E cumpărit de greu, dar au posibilitatea de a supraviețui, prin comparație cu formațiile rock din S.U.A. și MB care dispar peste noapte.

Dacă nu li se mai acordă producătorilor australieni prima șansă de a investi într-o formație și de a primi o anumită cotă de pe piața locală, aceste case de discuri nu vor mai risca să mai investească pe mai departe.

Directorul casei WARNER se întreabă, pe bună dreptate, dacă (PSA) înțelege că aceste legi există încă pentru a-i proteja pe artiști. El a afirmat că sint deja 10 (zece) uzine ce produc CD-uri doar în Asia de Sud-Est. Singapore exportă 19 milioane de benzii „furate” pe lună! Se pot cumpăra pe 2\$, iar profitul nu-l vede nimeni. Discurile copiate pot fi sau nu conform cu originalele, doar experții în materie le pot deosebi, falsurile ajungînd să coste Australia 20 milioane \$ pe an.

THE ANGELS, IAN MOSS, MARC HUNTER, MICHAEL HUTCHENCE (INXS), IVA DAVIES (ICEHOUSE), JOHN FARNHAM, toți sint în pericol de-a părăsi Australia pentru a trăi permanent în țări care să le protejeze drepturile de cîntăreți, compozitori și producători.

Cine și cît primește în industria producătoare de discuri.

Artiștii — 32 la sută; Textierii — 10 la sută; Tipografil — 5 la sută; Compania de discuri (profit) — 12 la sută; Producția — 0,5 la sută; Distribuția (compania) — 15 la sută; „Reducerea” prețului — 3 la sută; Stocarea — 2 la sută; Profitul depozitului — 20 la sută.

Adăugînd la toate acestea profitul vinzătorului cu amănuntul, artistul rămîne doar cu 16 la sută profit în urma vinzării unui disc la prețul de 17,99\$.

DANIELA POPESCU

TOP TOP TOP 30

CURIERUL NATIONAL

Lita Ford, locul 1 la fetele „Heavy”

DIN „TOP 100” AL REVISTEI GERMANE „MUSIKMARKT”

1. „The Soul Cages” — Sting,
2. „Innuendo” — Queen, 3. „Serious Hits... Live!” — Phil Collins, 4. „Werner-Beinhart” — Soundtrack, 5. „Live” — Westergnaben, 6. „X fur e U” — BAP, 7. „The Very Best Of — Elton John, 8. „MCMXC A. D.” — Enigma, 9. „The Razor's Edge — AC/DC, 10. „Luxus” — Herbert Grönemeyer... 50. „Scene de vie” — Patricia Kaas (intrare nouă la sfîrșitul lui februarie)

Doro Pesch (2)

1. „The Moment Of Truth” — The Real Milli Vanilli, 82. „Stick It To Ya” — Slaughter... 86. „Some People's Lives” — Bettie Midler, 87. „Twenty 1” — Chicago.

MUSICHA E DISCHI (înaintea de „Sanremo '91”)

1. „Sadness-Part. I” — Enigma, 2. „I've Been Thinking...” — Londonbeat, 3. „Ti spacco la faccia” — Gabibbo, 4. „All This Time” — Sting, 5. „Attenti al lupo” — DJ Lelewell, 6. „Justify My Love” — Madonna, 7. „I'm Your Baby Tonight” — Whitney Houston, 8. „Keep On Running” — Milli Vanilli, 9. „Innuendo” — Queen, 10. „It Takes Two” — Rod Stewart & Tina Turner. BRAVO (27 februarie) — doar titluri în ascensiune... 2. „Hello Afrika” — Dr. Alban Feat. Leila K... 6. „Innuendo” — Queen ...12. „3. A.M. Eternal”

Joan Jett (5)

17. „Crazy” — Seal... 20. „Because I Love You” — Stevie B... 23. „All This Time” — Sting... „SOUNDS” — METAL SINGLES.

1. „Love Rears Its Ugly Head” — Living Colour, 2. „Boneyard” — Little Angels, 3. „Congo Square” — Great White, 4. „Heaven” — Tigertailz, 5. „Dedication” — Thin Lizzy, 6. „Miles Away” — Winger, 7. „Fly To The Angels” — Slaughter, 8. „Tear Down The Walls” — No Sweat, 9. „High Enough” — Damn Yankees, 10. „Bring Your Daughter To The Slaughter” — Iron Maiden.

BRAVO (6 martie) — „Discotheken-Hits”.

1. Just Another Dream — Cathy Dennis, 2. Hello Afrika — Dr. Alban, 3. Don'tWorry —

Ann Wilson (4)

4. Forget Me Not — Tongue N' Cheek, 5. Pray — MC Hammer, 6. Play That Funky Music — Vanilla Ice, 7. Muscles — Harold Faltermeyer Feat. Moses P., 8. 24 Hours — Betty Boo, 9. Politicians — John Neville, 10. Fantasy — Black Box.

NATIONALE HITPARADE (Olanda).

1. Gonna Make You Sweat — C&C, Music Factory, 2. Knockin' Boots — Candyman, 3. Ice Ice Baby — Vanilla Ice, 4. To Love Somebody — Jimmy Somerville, 5. Innuendo — Queen, 6. Maar Vanavond heb ik hooftpijn — Hanny, 7. Crazy — Seal, 8. Wicked Game — Chris Isaak, 9. Go For It — Joey B. Ellis & Tynetta Hare, 10. All Together Now — The Farm.

D. J.

THE UNITED STATES OF AMERICA

ONE

Nome

Localitate

30

TOP

ONE

Istoria industriei sintetizatorului

Forțe epuizate

Și ca să demonstreze fără voința lor că istoria se repetă, OBERHEIM ELECTRONICS, proprietatea lui TOM OBERHEIM, se înscrie pe aceeași pantă periculoasă a falimentului, aparată fiind în mai 1985 de compania ECC. Povestea lor este uimitor de asemănătoare cu celelalte de până acum, lăsându-ne gustul amar al părerii de rău că cel ce altădată construiau instrumente remarcabile, devenite clasice (FOUR-VOICE SYNTHESIZER — 1975; OB1 — 1979; OB3, DMX și DSX — 1983; XPANDER și MATRIX 12 — 1985) au dispărut. Tom Oberheim declara unui ziar de specialitate american: „Nu aveam destule fonduri pentru a transforma în realitate ideile noastre... Nu cred că competiția străină ne-a afectat totuși prea mult”. Marcus Ryle și Michel Doidic, doi ingineri care lucrau pentru Oberheim, adăugau: „Întreprinderea noastră a prins viață într-un garaj. N-am crezut niciodată că vom ajunge prea departe cu ceea ce construim. În primul rând, la vremea aceea, nu aveam nici măcar un plan de afaceri. Când Tom Oberheim ni s-a alăturat, noi pusese-

deja bazele unei afaceri promițătoare, dar cind aceasta începe să capete proporții, abia atunci realizezi că te afli în situația de a construi și governa un inventar uriaș, și că nu știi ce să faci sau mai bine spus cum să faci. Dacă dai măcar o singură dată greș, băncile care finanțează producția încep să dea semne de nervozitate și apare imediat ideea de a renunța la tot. Noi nu credem că am fi pățit ceea ce a pățit Linn, pentru faptul că producția noastră era mult mai diversificată, iar ca dovadă a acestui fapt, priviți piața. ECC vinde până în

ziua de azi multe din produsele noastre care par a fi căutate în ciuda prețului ridicat”. Interesant este faptul că prin anii '80, Tom Oberheim stabilise anumite relații cu furnizorii săi de subansamble japoneze (Suzuki) și a construit chiar în Japonia unele dintre modelele sale. „A fost o încercare de colaborare”, explică el, „în care japonezii au avut un aport destul de mare nu numai în domeniul construirii instrumentelor, ci și în cel al concepției lor. Nu era prima colaborare a noastră de acest fel. Noi am mai încercat să folosim mina de lucru mai ieftină a unor fabrici furnizoare din Mexic, însă într-o mai mică măsură decât în cazul japonezilor. Asamblarea finală și testarea se făceau tot la Los Angeles. Nu mă interesa, la urma urmei, ce naționalitate aveau fabricile care îmi construiau subansamblele însă pro-

blema era că într-o lună aveam nevoie de o sută de muncitori, a doua de două sute, iar a treia de nici unul. Nu poți continua totuși la nesfârșit cu angajările și concedierile muncitorilor, trimițându-i acasă și apoi chemându-i înapoi. Așa că, mai cuminte mi s-a părut să las totul baltă, în virtutea anumitor principii pe care le am”.

DORU CĂPLESCU
(va urma)

RICCARDO COCCIANTE

Se va comenta mult acest Festival dar un lucru este cert: chiar dacă melodia premiată n-a fost extraordinară, Riccardo Cocciante merita o recompensă de acest gen de mulți ani. Citește ca „Bella senz'anima”, „L'alba”, „Margherita” sint cunoscut de amatorii de muzică italiană încă de la începutul anilor '80. Albumul „Io canto” rămâne unul dintre cele mai semnificative din discografia cant-autorului italian. A lucrat o vreme cu Paul Buckmaster și Shel Shapiro cei care-l ajutau pe Elton John la producerea discurilor. A stat în Franța căutând formule ideale pentru baladele sale, verificându-le potențialul în limba franceză, pe care o stăpânește la perfecție. A colaborat apoi cu Geoff

Westley la înregistrarea albumului „La Grande Avventura” care s-a făcut la Londra, Bruxelles și Milano. Este un mare admirator al lui Jacques Brel, care l-a influențat în cariera sa compozitorială. La „Sanremo '91” a revenit în Italia din Statele Unite unde i-a crescut părul (nu deținem o fotografie actuală de-a lui) și cu un aranjament orchestral minuncios elaborat, cu o melodie nu ieșită din comun, a reușit să obțină acest Mare Premiu pe care-l visează toți oamenii muzicii ușoare din Italia. Ascultându-i creațiile anterioare, vom înțelege mai ușor de ce acest Premiu i se cuvenea lui Riccardo Cocciante.

A. P.

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

După multe eforturi, Cynthia a reușit să străbată mulțimea. Stăteau unul lângă celălalt, John și Cynthia, pe scaune în timp ce fotografiile își potriveau blitz-urile. În memoria tinerei doamne această „poză” împreună a rămas prima „oficiere” a lor (pentru public) ca soț și soție. A înregistrat momentul cu ceva mai puțin entuziasm decât s-ar fi așteptat, iar de-a lungul vremii a învățat chiar să urască această ipostază.

Încercătura avionului consta dintr-o serie de ziaristi englezi acreditați la acest turneu, incluzând-o pe Maureen Cleave de la Evening Standard, autoarea descrierii pline de chintesență a celor patru Phil Spector, producătorul american, cel care îi văzuse în contextul londonez; grupul feminin Roxette, (cu una dintre fete George se vedea și în particular) plus cîțiva „angajați” ai casei de discuri Capitol Records. În avion se mai aflau cîțiva oameni de afaceri care își luaseră bilet de călătorie doar pentru a-l putea contacta pe Brian Epstein, tentativă eșuată de nenumărate ori. Toate propunerile scrise în timpul zborului au fost politicos returnate destinatarilor prin intermediul stewardeselor, așa că oamenilor de afaceri respectivi nu le-a rămas decât să ia primul avion înapoi spre Anglia.

Mal Evans și Neil Aspinall au reprodus — timp de 9 ore cit a durat zborul — semnăturile Beatles-ilor, pe fotografiile pe care intenționau să le distribuie fanilor aflați pe aeroportul din New York. Deși Mal și Neil deveniseră experți în a imita semnăturile, ar fi fost nevoie de 10 oameni care să lucreze o lună pentru a semna fotografiile care ar fi trebuit distribuite mulțimii care aștepta pe aeroportul Kennedy. New York-ul fusese transformat într-un vulcan de frenezie pro Beatles, pe care Capitol Records o declanșase după ce „I Want to Hold Your Hand” escaladase locurile frunțase în topuri, investind uriașă sumă (pe atunci) de 50.000 \$ în formule publicitare din cele mai eficiente, toate concentrate în sintagma „The Beatles are coming” (Vine Beatles!) care devenise un strigăt prin megafone instalate pe microbuze și mașini care străbăteau orașul, pe postere afișate în tot locul, prin anunțurile publicitare de la radio. Ziaristii devorau în articolele lor sarcastice tunsoarea și muzica lor. Firma „Capitol” a avut ideea genială de a înregistra doar anume fragmente din răspunsurile unor interviuri bine gândite cu băieții, trimițând mil de astfel de benzi cu răspunsuri la stații de radio de pe teritoriul Statelor Unite, fiecare însoțită de o listă de întrebări. Acest demers a creat

fiecărei comunități din S.U.A. senzația unei adresări directe, personală ca și cum Beatles ar fi venit în orașul lor natal. WMCA, cel mai mare și mai influent post de radio local pe profil rock difuza neînecat buletine de știri despre cum decurgea survolarea Atlanticului.

Pe cind avionul care îl transporta lua contact cu pista de aterizare și cind ei se apropiau de clădirea aeroportului, spectacolul care îi aștepta era aproape de neînchipuit. Exceptind primirea lui Lindbergh, nu mai existase o astfel de recepție în incinta de primire a oaspeților de peste hotare, literalmente invadată de fani urlind, ca niște albine pe fagure, fluturind stegulețe, agățându-se efectiv de acoperiș și de punctul de observare. În momentul deschiderii ușilor avionului, intensitatea ovațiilor acoperea efectiv zgomotul motoarelor acestuia.

Un cordon de polițiști new-york-ezi a însoțit echipa Beatles-ilor în vamă. Deși nu aveau nimic de declarat, li s-a făcut o vamă riguroasă, deschizându-li-se fiecare valiză. În sala pasagerilor erau așteptați de peste 200 de ziaristi și reporteri, incluzind o echipă engleză care urma să facă un film documentar despre întreaga călătorie, pas cu pas. Spre deosebire de presa din Fleet Street care îl adora pe fiecare în parte dintre membrii formației de îndată ce îl cunoscu, presa americană încerca să îl găsească nod în papură fiecăruia. Prompta ascensiune a casei de discuri Capitol, corelată cu indoliența longevitate a unor piese, precum „I Want to Hold Your Hand”. În cel mai bun caz presa new-yorkeză consideră că dacă va reuși să îi incuie la conferința de presă Beatles-ii vor fi ridiculizați.

Conferința de presă a debutat după ce fiecare din cei patru au luat loc la o masă, avind cite un microfon în față. Brian se afla undeva în spatele lor, agițându-se. În momentul în care și-a dat seama că rumoarea din sala de conferințe nu va înceta, John a fost cel care a declanșat „protocolul” cu un țigălaș acut „Shaaaaarup!” (însemnind în termeni convenționali „Tăceți!” (sau „Gura”!). „Cum vă place această primire?” „Asta-i deci America, parcă sint nebuni cu toții”, a spus Ringo privind în toate părțile.

„Aveți de gând să vă tundeți?”, au fost întrebați, întrebare care a provocat un hohot de rîs în mulțime...

„Abia ne-am tuns ieri”, a replicat John cu zîmbetul pe buze.

„Faceți parte dintr-o revoltă socială care contestă generația mai vîrstnică?”. „Este o minciună sfruntată!”.

„Ce spuneți despre campania din Detroit organizată pentru a distruge Beatles!”.

„Avem propria noastră campanie de a distruge Detroit-ul”, a răspuns Paul.

„Ce faceți în cabine, între spectacole?”

„Patinăm” (pe gheață), a răspuns George.

„Sperați să luați ceva de aici, cind veți pleca acasă?”.

„Centrul Rockefeller”.

Presă începuse să se distreze în compania lor. „Ce credeți despre Beethoven?” Ringo: „Îl iubesc, dar îi iubesc mai ales poeziile”.

John a fost întrebat dacă părinții lui au avut de-a face cu show-business-ul. Mălișos a răspuns: „Da, tata îi spunea mamei că este o „actriță de excepție”.

În acel moment băieții l-au recunoscut pe acel „abraziv” cu un debit verbal de excepție. D.J. american numit Murray the K, care era îmbrăcat într-o canădiană sport tipătoare iar pe cap purta o pălărie „porkiepie”. Murray se strecurase cu greu pînă în primele rânduri, încercind să atragă atenția Beatles-ilor. George i-a spus: „Îmi place pălăria ta”, iar D.J.-ul și-a smuls-o de pe cap și i-a oferit-o.

YESTERDAY

Yesterday
All my troubles seemed
So far away
Now it looks as though
They're here to stay
Oh I believe in yesterday

Suddenly
I'm not half the man I used to be
There's a shadow
Hanging over me
Oh yesterday came suddenly
Why she had to go I don't
Know she wouldn't say
I said something wrong
Now I long for yesterday

Yesterday
Love was such an easy
Game to play
Now I need a place to hide away
Oh I believe in yesterday

GABRIELA ȘEICARU

(va urma)

răspundem dacă sîntem în stare

LUPȘA SORIN (Arad): Întrebările tale sînt binevenite. Cu fiecare top se expediază cuponul-dolar. Titluri noi apar dacă ai alte opțiuni, iar locul în clasament îl decizi doar tu. Noi totalizăm punctele obținute de fiecare melodie și astfel ia naștere „TOP 30”; Despre difuzarea revistei în orașul tău află cu tristețe că se produce aleator dar gîndește-te că sînt sute de localități unde nu ajunge de loc! Tirajul va crește direct proporțional cu numărul solicitărilor. O astfel de publicație nu are voie să zacă pe străzi. Foarte curînd vom anunța formula de a face abonamente. Grafica, calitatea hirtiei etc. sînt oricum peste prețul de cumpărare. O revistă săptămînală cu aspectul „Metronom”-ului ar fi și va fi încă multă vreme imposibilă. Și „Bravo” a avut nevoie de ani mulți pînă a ajuns la „fața” actuală.

LIVIU LISANDRU (Breaza): Roata nu are încă un album integral ci doar o față de L.P. Cit privește versurile melodiilor străine, propun un concurs pentru cei care cunosc limba engleză și iubesc muzica. Cele mai bune traduceri de text (dintre cele apărute în revistă) vor fi premiate! Emisiunea la care te referi se difuzează vineri noaptea, iar topul încă n-a căpătat forma necesară. Oricum majoritatea pieselor de la „secția străină” au apărut în emisiune.

CRISTINA BELCIUG (Timișoara): La 15 ani te interesează cel mai mult serialul Beatles. Asta da, veste bună! Textele melodiilor vor fi scrise mai cîte, poate vom renunța pentru o vreme la partituri.

LUCIA IFRIM (Adjud): Pentru Gabi Cotabiță și Vodevil poți scrie și pe adresa noastră. Promit să-i înmînez scrisoarea. El are și un „Fan Club” care se va ocupa de răspunsuri, fotografii, informații suplimentare. Leo Iorga se va bucura să afle că una dintre fetele de la „Aladin” își amintește de el cu atîta căldură. Voi încerca să-ți expediez numerele 6 și 7 ale revistei dar, așa cum am mai scris se va găsi o variantă pentru abonamente. Dacă dorești să colaborezi, acest spațiu aparține cititorilor. Știri despre filme, actori, concerte vizionate (locale sau internaționale), fotografii cu grupurile timișorene (Survola, Cardinal, Cargo etc) toate ar fi utile.

GRIG (Student anul II la T.C.M. Galați): Spațiu mai mare pentru topuri externe, știri, apariții noi. Ai dreptate și treptat așa va fi. Am primit topurile tale care confirmă că faci parte din breaslă.

DAN VOICU și AURELIAN TODEA (Turda): Secția română este obligatorie, chiar dacă nu vî este prea ușor. Nicăieri în lume nu se omit jeharile autohtone oricum ar fi ele, ca nivel. „Farewell My Summer Love” nu apare pe album și este interpretat de Michael Jackson. Lista noastră cu „albumele deceniului 8” merită atenție: 1. „Thriller — Michael

Jackson. 2. Whitney — Whitney Houston. 3. Hysteria — Def Leppard. 4. Faith — George Michael. 5. New Jersey — Bon Jovi. 6. Invisible Touch — Genesis. 7. Purple Rain — Prince. 8. „A Momentary Lapse Of Reason” — Pink Floyd. 9. „Born In The U.S.A.” — Bruce Springsteen. 10. „Whitney Houston”. Am respectat topica voastră și recunosc că este bine ca cei mai tineri să simtă nevoia să asculte muzica deceniului trecut.

MARIANA PITRAN (Mangalia): „Îi simpatizez foarte mult pe Daniel Iordăchioaie și pe George Michael”. Date despre ei am tot citit prin presa noastră ceea ce nu înseamnă că nu le vei găsi și la noi. Fotografii, chiar acum.

MARIANA MIHAELA (Buzău): Ai perfectă dreptate în legătură cu partiturile. Luăm măsuri. Pledoaria ta pentru The Beatles este minunată și promit să nu lipsească din nici o emisiune de vineri.

IOANA MILUTINOVICI (București): sper că ai notat vestea cea bună cu privire la pasiunea ta, muzica folk! Date despre cîntăreții noștri din acest domeniu vei avea, dar îți propun să nu scapi seriile de 25, 26, 27 martie de la Teatrul „I. Creangă” unde îi vei întîlni pe fanii genului dar și pe idolii tăi. Normal că voi fi prezent la un astfel de eveniment.

AMALIA GERCEAC (București): Este simplă explicația absenței unor materiale mai ample despre grupul Bon Jovi — s-a scris mult cînd au apărut albumele lor (ei bine da, am scris și în condițiile grele în care ne aflam) — iar acum, activitatea solistică a lui Jon Bon Jovi a fost suficient comentată. Vor urma portrete cu discografiile Bon Jovi și Poison, The Mission, Sisters Of Mercy. Cronica TV pe care mi-o oferi va fi publicată într-un număr viitor. De ce s-au scumpit revistele străine? Pentru că s-a scumpit valuta. Cine le cumpără? Păi unii ca mine și ca tine care vrem să ne informăm „la orice preț”. Cererea ta legată de un portret despre Caniggia a ajuns la colegii de la „Sport”. Firește cu poză. Despre **The 1927** — compozitorul Gary Frost de la Moving Pictures îl întîlnește pe tînărul Eric Weidman, pe care-l admiră pentru vocea și prezența sa. Fratele lui Garry, Bill devine basist iar James Barton, profesor local de baterie li se alătură. Mai tirziu sosește în grup și Charlie Cole (keyboards). Au ales numele de 1927 pentru că „nu înseamnă și nu spune nimic”. După o perioadă de căutări, obțin un contract cu Charles Fisher de la Trafalgar Productions. Primul album a apărut în 1988 prin casa WEA. („...ish” este titlul greu de tradus, dacă nu imposibil). La sfîrșitul lui 1989 discul s-a vîndut în peste 400 000 de exemplare în Australia stabilind și un record pentru un debut. În timp ce se lucra la discul „The Other Side”, Gary Frost a hotărît să plece din grup fapt

care ar fi dus, în mod firesc la descompunere imediată, avînd în vedere faptul că el a scris cam totul pînă atunci. Spre surprinderea generală Eric a început să compună, și încă bine. Albumul a fost criticat iar grupul considerat drept unul fără personalitate. Totuși la ei acasă au mii de fani care-l așteaptă iar deplasările în S.U.A. și Europa nu sînt chiar nereușite. E greu să te menții după un start fulminant. Să așteptăm urmarea. Faptul că la noi sînt deja cunoscuți spune ceva!

MIRELA DRĂGANESCU (București): O scrisoare pe cinste, ritm alert, condei cronicaresc. Nu vrei să mai comiți și alte gesturi în acest sens? Cu Olimpiada de chimie sper că ai ieșit bine. N-ai vrea să te avem pe conștiință din cauza unei emisiuni nocturne despre care cineva ne scria că „trebuie să fii bolnav s-o ascuți”. Adevărul e că nici prea sănătoși nu sîntem, dar ne place! **VALENTIN COJOCARU** (Buc): Impresiile tale din America sînt extrem de interesante. Topul „Nostalgic” alcătuit dovedește că într-adevăr ascuți muzică bună. Deci, iată că un fan Iron Maiden simte nevoia să asculte și alte genuri! Nu te superi dacă te dau ca exemplu pozitiv acelor infocați „metalisti” care neagă orice alt mod de exprimare.

FLORIN NICOLAE (Buc): Ai cerut titlurile melodiilor de pe L.P.-ul „Being Boring”. Cum am puțin spațiu, se rezolvă. „Vineri seara am fost la spectacolul organizat de METRONOM și pot să spun că a ieșit extraordinar. În special finalul, cu „Let It Be” cîntat de toți cei care au evoluat pînă atunci pe scenă. Aștept și alte asemenea spectacole. Nu s-ar putea realiza și cu formațiile timișorene și orădene?” Îți răspund că DA și adaug unele amănunte pe care bănuiesc că le știi. Și acum am vrut să-ți invităm pe cei din țară dar costul transportului, al cazării s-au ridicat la așa niște sume încît nu ne-am putut permite. Vom încerca un nou concert ori înainte de sezonul estival ori după. Poate va fi un adevărat Festival Național Rock. Fără ajutorul Vostru și al celor care dețin fonduri nu se poate face nimic!

CAMELIA STELEA (Tulcea): Cam economicoasă la topuri... sau la hirtie. Despre Gullit se va scrie. Confirm primirea scrisorilor de la Sorin Vlaicu (Zalău), Petre Gabriel (Pitești), Beatrice D. (Baia Mare), Claudia Dan (București), Petronela Pinzaru (Alba Iulia), Corina Ivan (Buc), Ionela Marinescu (Curtea de Argeș), Magdalena Moise (Cimpina), Magdalena Drăghiceanu (Slatina), Andrei Suț (Baia Mare), Gheorghe Stefa (Sighetu-Marmației) Din numărul viitor, cei care doresc să facă anunțuri legate de domeniile de care se ocupă revista noastră, au un spațiu la dispoziție, gratuit, timp de 4 săptămîni! Profități!

POP Rock'n

Cronica discotecilor Dansînd spate-n spate, e ceva de nu se poate

Înainte, în incinta asta se depozitau materiale de agitație vizuală: portrete ale lui N. Ceaușescu — Genocid, poze cu E. Ceaușescu — Dovada, vigneta cu „Trăiască...”. Ba se țineau chiar și citeva discuri-single cu piesa „Cel bun, cel drept, cel mare, cel viteaz”. Acum, aici se dansează snap, după ultimul compact-disc apărut. Stație „Kid international” 4 x 200 W, sistem Dual — doze Shure M91 (gr u de găsit ceva mai scump), halogen de 2.000 W, Pinspot (folosit și pentru fixarea pe altitudine a avioanelor militare americane), modulator Citronic, să moară comuniștii de neez! Pe mese — numai țigări și licori fine, chiar dublu rafinate. La mese — numai tineri rafinați și tinere cu picioarele pornind din canini. Ghici la care discotecă mă refer? Hai să vă ajut. E vorba de singura discotecă din țară unde la intrare ești percheziționat! Iar costul biletului nu produce vertijuri la centrul de pe creier! 25 de lei pentru studenții la Electronică, 50 de lei pentru ceilalți studenți. Pot veni și cei care au picat la admiterea în facultate, da' obligatoriu să fie însoțiți de un student! Dacă nestudentul lasă o impresie bună patronatului, data viitoare va fi primit și singur, beneficiind de o legitimație specială ce i se acordă pe loc! La mai aflați ceva: ținuta este obligatorie! Adică, ținuta trebuie să fie modernă! În curînd accesul va fi permis doar perechilor! Ei, nici acum nu vă dați seama la ce „disco” fac aluzie? Poftiți, vă dau mură-n gură: e vorba de cea mai grozavă discotecă a noastră, instalată confortabil, pînă una-alta, în fotoliul de lider al TOP-ului discotecilor românești, ținut, în premieră, de „Curierul Național”. Acum, ați ghicit, mersi... Normal, citiți cronica la „You and Me”! Unul din patroni, D.J.-ul Florin Bejan, cunoaște multe celebrități ale breslei, dar idolul său tot D.J.-ul de la Vox Maris — Costinești rămîne. Florin, number one român în materie de mixaje, vă transmite: „Nu sînt vinovat! N-am nici o vină că discotecă are succes!”. La „You and Me”, dacă nu ești atent poți pierde noțiunea timpului. Cunoști doar că afară-i noapte, atît. După momentul retro cu Eagles, Santana, Ultravox se intră în atmosferă. Depeche Mode, specialitatea casei. Celălalt patron, maestrul de lumini Marius Cadariu recunoaște că într-o discotecă adevărată totul e regie. „Există cite o lume pentru fiecare discotecă, iar noi avem în fiecare seară o lume fericită”. Cam asta-i viața la „You and Me” — miracolul din complexul „Leu”, fost „Ștefan Cheorghiu”. „Leu” înseamnă așa, o monedă, cum ar fi dolarul în America. De fapt, ați citit povestea unei asociații cu scop nelucrativ, bazată pe Legea 54. Zilele acestea, va cobori 23 de lei pînă la Legea 31, și se va transforma în Societatea „You and Me”...

DAN DIACONESCU

Un cuplu... de ocazie, o poză solicitată

